

Briefing

December 2007 Nr. 66

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Gunnel Svensson
Prästgårdsängen 9, 4 tr, 412 71 Göteborg
E-post: gunnel.svensson@passagen.se
eller sgs@axiell.se

Adressändringar:

Skickas till Elly Mattsson
Kålarvsgatan 16, 784 72 Borlänge
E-post: elly.mattsson@telia.com

Resmästaren:

Vår Resmästare är Lotta Borgiel
Marsjö Hvilan, 643 94 Vingåker

Sista materialdag för nästa nr. är 3 februari 2008.

Annonser svartvitt:

En helsida kostar 500 kr och en halvsida 250 kr.

Annonser färg:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.nu
E-post: sgs@axiell.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 200 kr. Familjemedlem 75 kr.
Postgiro: 429 14 52-3

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
031-97 21 02
anders.gezelius@axiell.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
031-82 90 80
kristina_bergman@telia.com

Sekreterare:

Magnus Andersson
042- 14 67 51
magnusanderssonexpeditions@yahoo.se

Vice sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
kerstin.strandskog@nacka.se

Kassör:

Ebba Thorén
035-505 70
ebbathoren@telia.com

Vice kassör:

Kent Knutson
0520-47 96 58
kent@knutson.nu

Klubbmästare:

Gunnar Andersson
0477-205 67
gatron@telia.com

Briefingansvarig:

Gunnel Svensson
031-40 86 13
gunnel.svensson@passagen.se

Resmästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00

Ledamöter:

Bengt Cederfeldt
08-96 14 95
Elly Mattsson
0243-22 85 88
elly.mattsson@telia.com

Innehåll

4	Ordföranden har ordet ...	12	Bland indianer och ruiner i Ecuadors Amazonas
Del 2
5	Nya medlemmar		
6	Höstmötet i Kosta	17	En linje över Kina
Marcus Haraldssons bok recense-
rad av Anders Gezelius
6	Höstmötet i dikt		
6	Recept på Hyttsillen	18	Från Vargön till Reykjavik
8	Vykortshälsningar från SGS:are	19	Något om världens högsta berg
11	Så vitt jag kan minnas ...
Håkan Bergströms bok recenserad
av Anders Gezelius	21	Ur dagboken från Nordkalotten
		24	Resemästarens sidor
11	Tänkvärt	31	Resebrev från Antarktis - Solupp-
gång

*God Jul & Gott Nytt År
önskas alla SGS:are*

Förstasidesbilden

Unga män från Simien Mountains i Etiopien.

Foto: Kristina Bergman

Ordföranden har ordet ...

Anders
Gezelius

I efterdyningarna av ett uppenbarligen mycket uppskattat (och svårarrangerat) höstmöte i Kosta och en initierad SGS-resa med vissa problem virvlar tankar och funderingar runt i en stackars ordförandes huvud. Världen runt oss förändras ständigt och inte minst för oss som älskar att resa och uppleva nya och annorlunda miljöer och kulturer dyker nya moln upp vid horisonten. Att samtidigt kunna skydda de miljöer vi älskar och på samma gång veta att vi bidrar till förstörelsen genom att resa dit gör att vår passion blir en passion med problem.

Om Jubileumskryssningen på Donau

Sedan lång tid tillbaka har planeringen pågått för den här kryssningen och de som har tagit hand om de praktiska arrangemangen har varit tvingade att ta stora ekonomiska risker för att kunna garantera att kryssningen ska kunna genomföras. Det var nödvändigt att fylla båten och det skulle ju visa sig att det inte var några som helst problem. Många fler ville följa med än som kunde få plats. Det var naturligtvis en stor besvikelse för de som inte kom med och det hela blev inte bättre av att den stora belastningen när så många ringde samma nummer gjorde att den automatiska telefonsvaren som var avstängd satte igång på eget initiativ. När så alla platser och väntelista var upprättad fanns några medlemmar som trodde sig anmälda genom att ha talat in på telefonsvararen. Det uppstod

en mycket beklaglig situation där det i efterhand inte går att skapa retroaktiv rättvisa och det enda som återstår är att djupt beklaga de som drabbades av detta. I styrelsen kommer vi att diskutera alternativa möjligheter att hantera arrangemang som vi misstänker kommer att bli populära på detta sätt.

Vissa rykten har gjort gällande att det skulle finnas någon sorts gräddfil till anmälan, men det kan jag bestämt demenera. Om det t.ex. skulle kunna avse styrelsen så är det ett faktum att inte alla i styrelsen som ville komma med heller lyckades. Det är oerhört roligt att vi kan få fram så attraktiva resor och naturligtvis lika beklagligt att inte alla får plats som vill komma med.

Om SGS-resor i allmänhet

Inte alla reseförslag blir lika populära som Donaukryssningen. I själva verket kan vi konstatera att de flesta av de förslag som kommit upp och där olika producenter tagit fram resor, inte har kunnat genomföras på grund av för få anmälda. Det är naturligtvis inte bra för föreningens möjligheter att samarbeta med reseföretag om de så att säga får arbeta förgäves. I styrelsen har vi initierat en diskussion om hur vi ska kunna arbeta med resor för att inte den situationen ska uppstå. Vi efterlyser alla tankar och idéer runt detta. Hör av dig till undertecknad, resemästaren eller någon annan i styrelsen!

Om kommande SGS-möten

Vårmetet 2008 kommer att genomföras längre norrut än vi tidigare varit, nämligen på Lerdalshöjden i Rättvik. En otroligt spännande och vacker trakt, så planera redan nu för en liten resa till ett vårfagert Dalarna!

Betrakta Rättvik som en liten uppvärmning för till vårmötet 2009 fortsätter vi ännu längre norrut! Målet då är Hållandsgården mellan Järpen och Åre. Också det en underbart vacker trakt i

vårtider. Det kommer att bli ett lite större arrangemang som vi planerar även ska innehålla tågresa dit och hem. Gör några tydliga kryss i era kalendrar!

Var höstmötet 2008 som tillika är 20-årsjubileum går av stapeln är inte klart i skrivande stund, men det kommer i alla fall att vara lite mer söderöver än vårmötena.

Tips och förslag på aktiviteter och föredragshållare är som vanligt mycket välkomna!

Nya medlemmar i SGS

Vi är glada att kunna hälsa följande välkomna i föreningen:

Kristina Hector
Långrevsgatan 76
13343 Saltsjöbaden

Gregor Widgren
Karlsvägen 113
16526 Stockholm

Louise Sagnér
Magistratsvägen 33 A
226 43 Lund

Lars och Monica Lindborg
Måsvägen 21
14172 Segeltorp

Kerstin Thånell
Strandgatan 10
28022 Vittsjö

Siv Ossfeldt
Svartlösavägen 250
125 52 Älvsjö

Ingrid och Thomas Zetterberg
Törvedsgatan 10
41680 Göteborg

Lisbet Selander
Lantmannagatan 48
26251 Ängelholm

Jan och Marie Englund
Flintvägen 4
65350 Karlstad

Gabrielle Sellhed och Jan Broden
Långåsvägen 60
43793 Lindome

Hans Eriksson
Jacobséns väg 21
856 34 Sundsvall

Eva Sandström
Lövsbergsvägen 32 B
58937 Linköping

Höstmötet i Kosta

Text: Birgitta Andersson

Initiativtagare till att höstens mötesplats blev Kosta Glasbruk var Gunnar Andersson i Urshult. Han hade utlovat något alldeles extra. Så blev det också. Mötet gick i glasets och Smålands tecken. Vi var över 100 personer som inkvarterades i fyra olika boenden bl. a. en charmig lägenhetslänga från 1950-talet.

Kosta glasbruk anlades 1742 av två generaler från Karl XII:s armé Anders **Koskull** och **Staël** von Holstein. 1991 köpte Orrefors upp Kosta Boda, som i sin tur köptes upp av Royal Scandinavia 1997. Det blev ett enormt uppsving för glasbruket, när New Wave Group 2005 köpte upp glasbruket.

På lördagsförmiddagen berättade Karl Verner Pettersson från Vilhelm Moberg Sällskapet om sina resor i Utvandrarernas fotspår och sitt möte med den kände författaren.

Anders Källgård informerade om den planerade resan till Pitcairn, en ö med en yta på endast 5 km², där det idag bor 52 ättlingar till dem som 1787 gjorde myteri på Bounty. Göran Werff berättade om att vara glaskonstnär på Kosta och vi fick senare tillfälle att titta på hans verk ute på gården och i utställningshallen. Efter lunchen åkte vi till Grönåsen och fick träffa skogens konung och drottning, bl. a. Silvia och hennes kalvar. Vi matade dessutom konungen med morötter. En riktig smålänning guidade oss i älgens rike och vi fick reda på att älgkalvar ofta dödas av varg och björn. Det finns ca. 300.000 älgar i Sverige idag och 100.000 skjuts varje år i älgjakten. Men eftersom älgkon föder i genomsnitt

2 kalvar varje år överlever älgstammen. Senare på dagen såg vi på bilder från Armenien tagna av entomologen Owe Nodmar. Sedan spelade Magnus Gustafsson och gruppen Sågskära på värendstrumma, vevlira, säckpipa och fioler.

Vi minglade i glasbrukets utställningshall i kvällsbelysning och då gjorde sig glaskonsten som bäst. Det bara glänste och glittrade för ögat. Sedan blev det hyttsill med nubbe och underhållning. Några av oss, mest damer, ville pröva på glasblåsandets konst. Bara man blåser lätt och lagom går det tydligen bra. Två unga glasblåsare visade sina konstfärdigheter under kvällen.

På söndagen berättade fotografen och författaren Lars-Olof Hallberg om en av de sista gårdarna i Sverige, som har ett fungerande fjälljordbruk i väglöst land som han har skrivit en bok om med titeln "Gården på fjället". Gården ligger i södra Härjedalen i Lillhärdal socken och drivs idag av en kvinna, hennes sambo och en vuxen dotter samt son och dotter som tillfälligt kommer hem och hjälper till. Ett nybygge från 1804 med egen fåbod, där marken mest består av myr, men som kan ge bete åt ett antal fjällnära kor och ett par nordsvenska hästar.

Journalisten, fotografen och guiden Marcus Haraldsson berättade om sin bok "En linje över Kina". Han studerade kinesiska vid universitetet i Chengdu och då företog en cykelturer på sträckan Xining – Hongkong 1999. Han återvände 2006 och cyklade då samma

sträcka. Världens största folkförflyttning sker nu då 500 miljoner kineser har flyttat från de inre delarna av Kina till kustregionerna. Det är mest unga kvinnor 16-24 år som massutvandrar från landsbygden till de nya industriregionerna. Det globala temat fortsatte då Lars Gunnar Erlandson utrikeskorrespondent för Sveriges Radio från 1966 till 2005 berättade om sin bok "30 år i världen". Han har träffat många kända personer som

t ex Saddam Hussein, Yassir Arafat och George Bush d ä.

Men våra öron spetsades speciellt då vi fick höra att det finns kantareller i Thailand också.

Konferensmiljön i glashyttan var både ombonad och spännande. Tack Gunnar i Urshult och alla andra som hjälpt till med det fina arrangemanget!

Moberg höll högt principfasthetens fana
berörde både religiösa och profana

Pitcairn visades av öproffset Källgård
att ta sig dit kräver plånbok typ smällhård

Har glaskonstnären större vilja än materialet?
Sitter skönheten i det inre eller i skalet?

Vi behövde inte länge på ålgarna vänta
än snarare uppenbarade sig Ålg-Kenta

Att skalbaggen kan vara liten som en lus
visste Owe innan han såg Transkaukasus

Sågså räknas bland Värends sköna
för extranummer behövdes inte länge böna

Ödliga gårdar innebär ofta mycket slit
men kan va' svårare att lämna än ta sig dit

Cykla genom Kina gör man ej i ett sträck
inte ens med de lyxigaste superdäck

Korren som skorrar när han vill
var ganska spak vid mötet med mr Kill

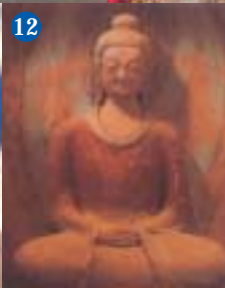
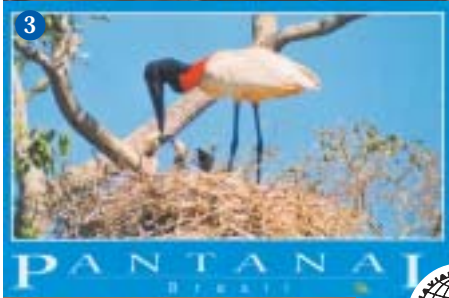
As usual our mouths had the hardest job
the women were keen on the mystery
blow-job.

Bengt Cederfelt

Kosta Hyttsill

Här kommer receptet på den goda hyttsillen:

Salt sill vattnas ur. Lägg därefter sillfiléerna i en gratängform och täck med vatten. Sätt in formen i 225 grader varm ugn tills ytan blir lite "mjölkig". Tag ut formen och håll av vattnet. Hacka silverlök eller vanlig gul lök efter smak och strö över. Häll grädde över så det täcker. Sätt in i ugnen igen. Rätten är färdig när ytan är lite brun. Tag ut och strö hackad dill över.

Till Briefing har det kommit vykortshälsningar från SGS:are

(1) Lhasa 2007-08-16

Nästan en SGS-resa! Vi är flera SGS:are som gör en väldigt fin resa i Tibet. Världens resor är arrangör och guide är Marcus Haraldsson. Tack vare honom och utmärkta lokala guider har vi fått en fin bild av ett mycket vackert land. Vi rekommenderar gärna den här resan till alla! Hälsningar Eva & Anders Gezelius, Eivor & Jaan Ungerson, Maja Arnestad, Gunnel Cedervall & Rolf Kumlin, Ing-Marie Henningsson, Ann-Christin Nilsson, Åke Mattson + presumtiva medlemmar.

(2) Lesotho

Hej, SGS:are! Vi är på rundresa i Sydafrika. Kapstaden, durban viltreservat, drakens berg. På urusel väg har vi åkt upp genom Sanipasset till kungariket Lesotho. Hälsningar Ulla Magnusson, Christina Kihlqvist, Britta och Hans-Erik Sahlin.

(3) Brasilien 30 juli 2007

Hej kamrater! Vi är på naturresa i Arne Sucksdorffs fotspår i Brasilien. Här finns många vackra fåglar och en del konstiga djur. Hälsningar Marie-Louise, Ewa & Kent Knutson, Marie-Louise Hultin.

(4) Killarney 5/8 -07

Hälsningar från 11 dagars odysse på Irland. Här är så vackert Connemaras kargare landskap kontrasterar mot storslagenheten och grönskan på Dingle och Kerry, där Killarney är en bra utgångspunkt. Vi avslutar med Glendalough i Wicklowbergen. Catharina Keller och Gösta Steidler.

(5) Firenze 15/9

Hej! Vi kryssar mellan vingårdar, konstupplevelser och vacker natur i etruskernas gamla hemland Toscana. Resan avslutas i Florens och vi har nästan drabbats av det beryktade Stendahl-syndromet. Hälsningar Barbro Frykås Marianne Rebenius.

(6) Tibet 15/7 2007

Spännande resa med 15-årigt barnbarn till Tibet, budismens Mecka runt Lhasa, Gamla Kina i Guanusti och pandorna i Chengdou. Bra upplagd resa av Winbergs resor i Eslöv. Kerstin/Åke & Fredrik Andreén Höör.

(7) Trakai Island Castle 6/9 2007

Hälsningar från en underbar höstdag i Litauen. Ove Nodmar

(8) Reykjavik 11/6 -07

I går kväll vid elvatiden åkte vi förbi Surtsey, det var en upplevelse. Man kunde se hur det börjat grönska på ön och idag har alltinget, gullforsens geisrar fått besök och likaså den moderna pärlan = kraftverket som håller hela Reykjavik med jordvärme. Varma hälsningar Anna-Maria

(9) Helsingfors 21/8 -07

Hej, hälsningar från ett soligt Helsingfors, där vi är på kortsemester. Vi har åkt på rundtur både i stan och i skärgården. Solen är varm och skiner hela tiden. Hälsningar Monika.

(10) Madar-e-Sharif, Afghanistan 30.9.07

Snart hemma från detta krigshärjade land efter 2 månader med ISAF/NATO. Verlat i balkh, besökt av Alexander den Store, skövat av Djingis Khan, ryssar och talibaner Hälsningar Christoffer Lundén.

(11) Gondar 071031

I södra Etiopien njöt vi av vacker natur o vilda djur (flodhästar, krokodiler, zebbor, babianer mm) Bodde 2 nätter i vår guides hemby i bergen, där vi fick dela hydda med hövdingen och husdjuren (får, getter, kor), en stor ära. Nu är vi i norra delen för att besöka de 2 världsarven. Gondar, den gamla huvudstaden och Lalibela med de breömda klippkyrkorna. Många hälsningar Kristina & Eric.

(12) Dunhuang 070903

Hej! En hälsning från vår första anhalt på Sidenvägen. En oasstad omgiven av berg och höga sanddyner. Här finns också c:a 400 grottor i berget tillverkade under ca 1000 år, Mogao-grottorna - ett världsarv, väl värt att besöka. Fortsätter med tåg mot Turpan en annan oas-stad. Många hälsningar Kristina Johnsson, Barbro Johansson.

(13) Återresa till trädfolket 30/10

Hälsningar från oss som är med. Allt har varit toppen, maten, studiebesöket och inte minst vädret. Anders, Margareta & Dag, Nivet, Magnus, Gunnel, Leif, Monica, Stefan.

Så vitt jag kan minnas...

Håkan Bergströms bok recenserad av: Anders Gezelius

En av föreningens medlemmar och tillika ordförande för Travellers Club i Göteborg, har ägnat en del av sin tid till att minnas och berätta om märkliga upplevelser från när och framför allt fjärran. Både i sin yrkesverksamhet och som passion har Håkan rest vida omkring och naturligtvis upplevt både det ena och det andra. Som den gode berättare och glade gamäng som Håkan är blir berättelserna också mycket njutbara och han ryggar inte för egna tillkortakommanden och upplevelser som vi som läser kan vara glada för att ha sluppit vara med om.

Många SGS:are kommer att känna igen sig i de miljöer Håkan beskriver och i det han berättar även om hans förmåga att skriva till berättelsen lite extra lyfter den över den mer alldagliga iakttagelsen. Det är inte utan att man ibland drar sig till minnes att det redan på bokens omslag står "...om vad som hänt

mig, eller kanske kunnat hända mig,..."

Men strunt i det! Tillsammans med Håkan Bergström får man några mycket trivsamma timmar och åtskilliga glada skratt, många tillfällen till igenkännande nickar och här och där en och annan insikt som aldrig kan skada.

Boken är utgiven på eget förlag och enklaste sättet att komma över den är att sätta in 150 kr på plusgiro 481026-3 och glöm inte att uppge namn och adress. Det går också bra att kontakta Håkan i ämnet via e-post hakan@planimator.se. Gör det! Tilläggas kan att en del 2 avseras.

Tänkvärt

Att resa är att andas in, Att komma hem är att andas ut.

Det går inte att välja det ena eller det andra;
Vitsen med att andas in är att man kan andas ut

och vitsen med att andas ut
är att ge plats för ny kraft.

Bland indianer och ruiner i Ecuadors Amazonas

Text och bild: Kjell Linnér

Fortsättning från föregående nummer

Jivaroindianerna tillhör de mest motståndskraftiga och minst underkuvade av Amazonas indianfolk, och är troligen en av de till antalet största stammarna, med minst 40 000-50 000 individer. Detta trots den ständiga decimeringen på grund av inbördes blodsfejder och därtill hörande huvudjakt, vid vilken fiendens huvud skärs av och krymps till en s.k. tsantsa, har under senare år till större delen upphört. Möjligen praktiserar denna företeelse ännu, särskilt på den peruanska sidan av gränsen. För jivaros finns ingen naturlig död, utan sådan måste vara orsakad av någon fiende. När någon dött, berusar sig därför medicinmannen med ett narkotiskt medel, natema, för att i sina därav uppkomna hallucinationer kunna se vem den skyldige till dödsfallet är. Hämnd utkrävs sedan på fienden och huvudet tas som trofé. Jivaros kan uppdelas i flera undergrupper med liknande språk. De viktigaste av dessa grupper är shuaras i södra Ecuador, ashuaras öster därom på båda sidor om gränsen samt huambisas och aguarunas söder därom i Peru. Det var hos ashuaras, jag nu befann mig. Chichirota höll nu på att inlemmas i vår civilisation. Alldeles i närheten höll ett franskt handelskompani på att slå upp sina baracker och flertalet av byns män arbetade där på dagarna med att röja

djungel för ett litet flygfält. Vår husvärd kom hem varje kväll med ett antal uppsvällda fästingar på ryggen, vilka opererades bort med kniv. Första kvällen bedrev handelsmannen från vår kanot stor handel med byns invånare. Intresset var stort, då det går månader mellan besöken. Öl, sprit, godsaker, kläder, ammunition och diverse småsaker var begärliga, bl.a. batterier till små radioapparater. Betalningen bestod av både pengar och varor. Sedan fortsatte festligheterna halva natten med musik, dans och skråll till trummors dån, blandat med radioskval. En märklig blandning.

Några dagar tillbringade vi i denna by. Jag insamlade mot betalning några för mig begärliga föremål, bl.a. ett två meter långt blåsrör med tillhörande curareförgiftade pilar i koger. Det finaste var emellertid en "tausamba", en fjäderkrona av enormt färggranna tukanfjädrar, röda, gula och svarta med invävda mänskohår. Jivaros använder även spjut, men sådana syntes aldrig till i de byar jag besökte. Däremot fanns alltid blåsrör och "machetes", stora djungelknivar, i hyddorna. Gevär förekom ibland.

Den tryckande värmen fick mig ibland att söka svalka i den något svalare floden. Den breda dystranden gjorde det svårt att nå vattnet, vars gula slam fick mig att stöta på botten med en käpp. Jag

hade blivit varnad för stingrockan, som med sin giftförsedda stjärntagge kunde utdela ytterst smärtsamma stick. Även kraftiga stötar från den elektriska ålen får man se upp med. Det värsta plågoriset vid Ecuadors urskogsflooder är dock de ofta förekommande små, knottliknande sandflugorna, vilkas lust efter blod lämnar bett med svår klåda över hela kroppen.

Före soluppgången steg vi upp för att komma iväg på den sista etappen, innan hettan blev för svår. Jag skakade en stor, luden spindel ur moskitnätet. Medan den fuktiga, råa morgondimman sakta lyfte över floden, lämnade kanoten byn. Redan efter några minuter nedåt floden svängde vi in i en smal, överväxt kanal och befann oss strax vid en liten spegelblank sjö. I denna levde pirayas, de små fruktade, blodtörstiga fiskar, som med sina sågliska tandrader på ett ögonblick kan slita köttet av benen på ett ifallet offer. På andra sidan sjön i en liten glänta i den kompakta grönskan lämnade vi kanoten för att börja vår dagslånga vandring till den lilla byn Tambo Borja vid Rio Corrientes. Här vid sjön var moskiterna en plåga. Annars är våra norrländska mygg vanligen mycket värre. De mest irriterande småkrypen i själva regnskogen är utan tvekan myrorna, som i alla färger och storlekar finns överallt. De bits verkligen även de minsta nästan osynliga. Den nästan tre cm långa congamyran fick jag se ett par gånger. Den ger fruktansvärt smärtsamma bett, vilka lär kännas som om man vidrör glödande järn.

Gläntan utgjordes av en igenväxande gammal "chacra", odling, i vars kant ett par övergivna hyddor stod. Enligt mina följeslagare låg de döda invånarna begravda under golven. Jag hade sällskap

av Cesar, med gevär över axeln, samt tre indianynglingar, som var mina bärare. Jag bar min egen ryggpåse med minimalt innehåll.

Stigen slingrade sig fram nere i urskogens dunkel. Från större träd hängde grova lianer, på vilka andra växter slagit rot. Stora termitbon var byggda på trädstammarna likt böldliknande utväxter. Ställvis var terrängen förvånansvärt kuperad med tanke på avståndet från Anderna. Många mindre vattendrag passerades genom balansgång på smala, slippriga trädstammar, som utgjorde broar. Den besvärligaste passagen utgjordes av ett träskområde, där vi vadade i vatten upp till midjan. Plötsligt klev Cesar ner i ett hål och försvann helt för ett ögonblick. Välbehållna på andra sidan var det bara att vrida ur kläderna och skratta gott åt situationen. Det kändes skönt och svalkande efter det påtvingade badet.

Tidigt hade vi sett spår av både jaguar och tapir. Vi befann oss nu i orörd vildmark, undantaget den lilla stigen. Vi såg några små apor och hörde flera högre upp i träden. En halvmeterlång ödla kilade förskräckt undan från stigen. Överallt hördes ljud från fåglar, grodor och insekter. Där solljuset trängde ner, fladdrade färggranna kolibrier och fjärilar. Kors och tvärs över stigen gick ständiga karavaner av bladskärarmyror. De bar på "segel" av bladdelar, som tuggas till en massa. Där odlas den svamp, som myrorna lever av.

Från en kulle skymtade äntligen Rio Corrientes i en flack dalgång nedanför oss. Snart var vi framme vid det första huset, alldeles vid floden som är stridare och smalare än Rio Bobonaza. Endast familjens tre barn samt några hundar, grisar och höns syntes till, så vi vän-

tade. Slutligen dök föräldrarna upp i djungelbrynet. De blev minst sagt överraskade, när de såg oss och särskilt mig. De hade varit på jakt eller vid någon odling. Mannen bar gevär. Han hette Canerosa och var iklädd endast ett höftskynke samt i kors runt bröstkorgen ett par halsband av röda, torkade frön. Sådana band visade sig alla män på denna plats bära. Hans hustru var klädd i en sliten bomullsklänning. Båda bar långt, oklippt hår på ursprungligt jivarovis.

Vi blev erbjudna att stanna i huset under vårt besök. Det var byggt på pålar med bambugolv någon meter över markytan. Det hade träväggar med en smal öppning för ingången, vilken man nådde på en lös stock med uthuggna trappsteg, som på norrländska härbren. Middagen bestod av kokt höna och kokta bananer. De kan ej ätas råa och är de dominerande i djungeln, nästan lika vanliga som maniok. De är tämligen smaklösa. Söta bananer, som vi svenskar är vana vid, är närmast ovanliga här. Skymningen hade kommit och vi själv-erbjudna gäster fick hålla till godo med det hårda golvet. Eldflugorna dansade blinkande därute i mörkret och på andra sidan floden hördes en stund de märkliga ljuden från en flock vrålapor. Jag somnade snabbt av ren utmattning. Långt före gryningen var livet i full gång i huset och det var lönlöst att försöka sova mer. Värden började spela på ett fiolliknande instrument med två strängar och ungefär lika många toner. Hit hade ännu ingen radio nått. Emellanåt smackade han och spottade på golvet. Denna märkliga vana är allmän hos jivaros, främst vid det oupphörliga chichadrickandet. Men golvspottande ser man för all del överallt i landet. Jag upptäckte att några kackerlackor under

natten hade tagit sig in och frossat på min medicin. Dessa djur tycks finnas överallt och äter allt.

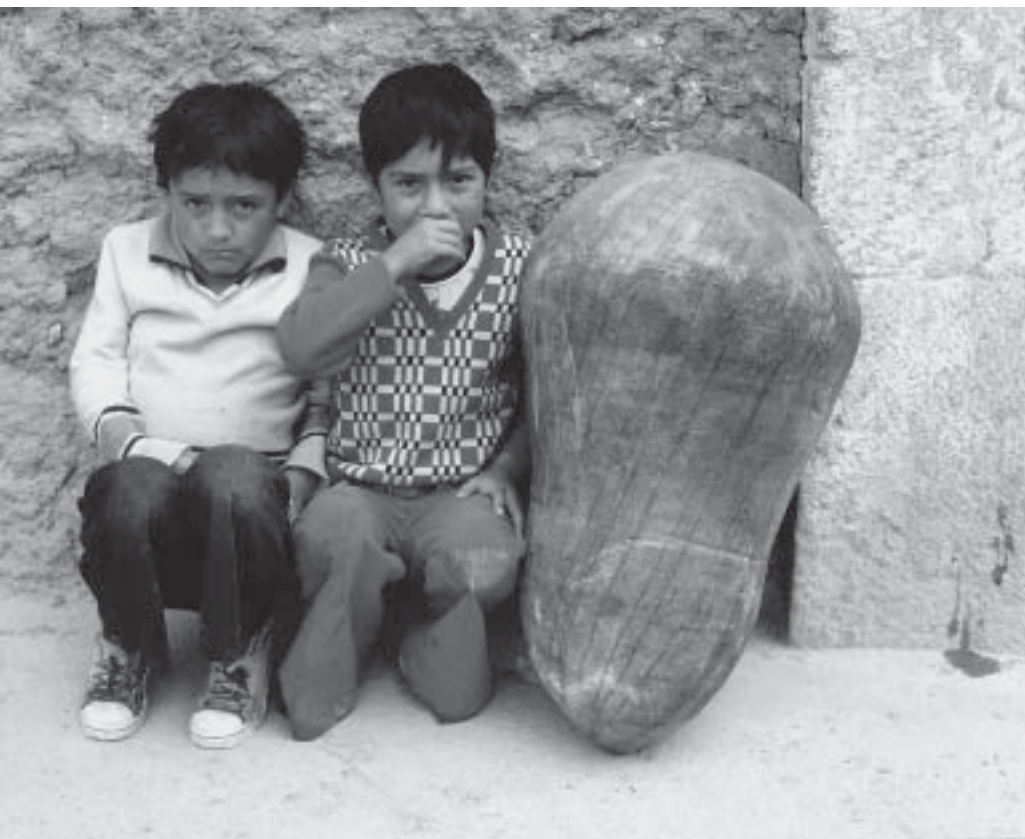
På morgonen hade vi fått audiens hos hövdingen, som tillika var "brujo", medicinman. För att komma till hans hus paddlade vi över floden och gick sedan några hundra meter nedströms. På vägen passerade vi en plats med spår av gammal bebyggelse. En palissad av tre meter höga, grova pålar omgärdade en plan yta på ca 60 meter i diameter. I dess mitt stod det ovala, 40 x 25 meter stora huset med öppna väggar och uppbygget av pålar. Golvet utgjordes av markytan. I huset bodde två familjer, men uppenbarligen på grund av min närvaro var ett stort antal indianer samlade där. Många var målade i ansiktet med röd färg från achiotebusken. Runt en eld mitt i huset satt tre långhåriga män med ansiktena vända mot elden, alla med gevär, den viktigaste statussymbolen här. En av männen var Tayujindian hövding. De satt på de karaktäristiska jivaropallarna, svampformade och uthuggna ur ett trästycke. I utbyte mot mat, hantverksföremål och fri fotografering, överlämnade vi tyg, småsaker som fickknivar, speglar och kammar. Det viktigaste var krut och ammunition till gevären. En av männen testade den genom att skjuta en nötskrikeliknande fågel högt uppe i ett träd. Fågeln föll stendöd ner med genomborrat huvud. Med denne

Amforan från San Miguel

indian borde man inte bli ovän. Vid den diskussion, som följde, fick jag veta att i byn levde ungefär 35-40 personer, fördelade på 4-5 hus. Familjerna tycktes ha 3-10 barn. Byn ligger endast en dagsmarsch från peruanska gränsen. Jag råkade fråga om de spår av gammal bebyggelse, som jag såg på vägen till hövdingens hus och svaret blev oväntat och kusligt. Alla som bott där hade två år tidigare dödats i ett anfall av fientliga jivaros! Åldersfördelningen i byn var också sådan att inga män var mer än ca 30 år gamla, så också hövdingen. Däremot fanns några äldre kvinnor. De äldre männen var alla dödade i strider.

Efter några timmar återvände vi till vårt högkvarter på andra sidan floden. Eftermiddagen tillbringades med blåsrörsjakt i skogen, varvid Canerosa fick demonstrera jakttekniken. Ljudlöst och intensivt lyssnande smög han fram med mig strax bakom. Ibland stannade han till och härmade olika fågelläten. När han trodde sig vara inom skotthåll för ett byte, tog han snabbt upp en liten, tunn träpil ur kogret, snittade pilen bakom den curareförgiftade spetsen med en käke från pirayafisken för att pilen skulle gå av och giftet stanna i bytets kropp. Han rullade litet bomullsliknande material från ett djungelträd runt skaftet för

att få fart på pilen, förde in den vid munstycket av ben på det nästan tre meter långa blåsröret, som han sedan förde till munnen, siktade noga och blåste till. Allt detta hände mycket snabbt. Efter ett par missar föll en liten fågel ner och dog inom några sekunder av giftet. Något större byte uteblev och vi återvände till huset.

Under natten blev jag magsjuk och vi beslöt oss på morgonen för att börja återfärden. I mitt tillstånd blev det en mar-drömslik dag. Cesar lyckades skjuta två stora, svarta fasanliknande fåglar, vilka förde ett förfärligt oväsen och bar det passande namnet "trompetero", trumpetarfågel. Bärarna fångade i en liten å några små fiskar med bara händerna genom att smyga sig på dem. Före kvällen nådde vi Chichirota, där vi slog oss ned i samma hus. Kanotisten Hernán kom nästa dag nedför floden för att hämta oss, denna gång i en snabbgående, flatbottnad metallbåt. Avfärden beslutades bli nästa morgon.

Redan i gryningen lämnade vi jivaroindianernas by. Vi var bara tre i båten. Det gick fort trots den starka motströmmen. Hernán hade geväret lig-gande skjutklart inom räckhåll. Flera gånger försökte han komma inom skott-avstånd på sköldpaddor. Men de dök direkt när båten kom för nära. Plötsligt släppte han dock rodret och slängde iväg en skott, som ekade mellan de höga strandbrinkarna. Vi hann se hur kulan sköt hela huvudet av en sköldpadda på en stock, men innan vi nått fram föll djuret ner i det grumliga vattnet. Hernán dök som besatt, men strömmen hade redan fört bort bytet utom räckhåll. Inga fler försök gjordes.

Snart nog inträffade nästa äventyr. På en

plats, där flodstranden var mycket hög och brant slog vi av motorn och stakade oss fram. Tydligt visste eller anade föraren att här stod stora fiskar och lurade. Han gjorde i ordning två dynamit-laddningar. Att fiska med dynamit är förbjudet, vilket jag retsamt påpekade för att höra deras kommentar. Svaret blev, som väntat, att här fanns varken polis eller lag. Vi hann precis över till den andra stranden innan två dova ljud hördes i djupet och vattnet lyftes av tryckvågen. Vi startade motorn och cirk-lade runt i detonationsområdet. Efter några sekunder flöt en väldig, silvervit fisk upp, förlamad och döende. Ögon-blicket senare ytterligare en något längre bort. De var båda cirka en meter långa och vägde troligen minst 15 kg styck. Hernán, som bärgade dem simmande hade stora svårigheter att få upp dem i båten, trots vår hjälp. Min fråga om fis-karnas namn besvarades med "vagre". Efter denna händelse inträffade inget nämnvärt under resan och på eftermid-dagen lade vi till nedanför huset i Montalvo. De stora fiskarna väckte all-män beundran, men jag skulle tyvärr inte få tid att smaka dem. Det visade sig nämligen att ett militärplan skulle avgå om ett par timmar och det skulle ta en vecka till nästa. Vi anlände snart med båt till militärposteringen där man med en blandning av nyfikenhet och miss-tänksamhet undersökte vår packning. Vi betalade just avgiften för resan, som endast var knappt en tiondel av priset för flyget dit, då vi hörde planet. Soldaterna, som höll på med manöver trots den be-dövande eftermiddagshettan, tog en paus och mötte planet, som var större och rymligare än det lilla taxiplanet, som vi kommit med.

Piloten gjorde korstecknet och mumlade en kort bön, innan han drog på gasen. Planet studsade och krängde på den ojämna alltför korta banan. Urskogen vid dess slut rusade allt närmare och just före banans ände svepte vi upp alldeles ovanför trädkropparna. Den täta djungeln döljer ännu många hemligheter. Un-

der senare år har man börjat upptäcka ruiner av sten och andra lämningar efter okända kulturer i Ecuadors regnskogar nära Anderna. Äventyret var slut, men bara tillfälligt. Medan planet närmade sig civilisationen satt jag redan och planerade en expedition för att besöka några av dessa platser.

En linje över Kina

Marcus Haraldssons bok recenserad av: Anders Gezelius

Marcus Haraldsson ville, som ung och äventyrslysten, se världen i allmänhet och Kina i synnerhet. Han började läsa kinesiska först i Sverige och sedan på plats. Han insåg snart att i studentkretsarna i Chengdu fick han inte veta något om det "riktiga" Kina.

Han tittade därför på sin karta och drog en linje tvärs över Kina och beslöt sig för att cykla längs linjen, kosta vad det kosta ville.

339 mil och tio veckor senare kunde Marcus summera sin cykeltur genom ett Kina 1999 på gränsen till framtiden och med många kontakter, bilder och minnen. 2006 gör han så om samma resa, söker upp sina vänner från 1999 och ser ett land som i många stycken har gått från medeltid till modern tid på sju år. Berättelsen blir väldigt levande genom att vi får möta samma människor och samma platser och i blixtbelysning förstår vilken ofantligt stor omvälvning som har skett. Författarens djupa kunskap och intresse för kultur- och miljöfrågor ger en extra dimension åt beskrivningen av hur förändringarna har påver-

kat landet och folket. Efter som författaren är fotograf, är boken rikt illustrerad med fina bilder. Texten flyter lätt och ledigt och det märks att Marcus även

är journalist. Han medverkar bland annat ofta i Utemagasinet och Svenska Dagbladet. Man läser med spänning och nöje och önskar bara att det var många fler kapitel än de 26 boken består av. Sa jag att det här måste vara årets julklapp till alla SGS:are? Ja, det är det i alla fall. Den finns i varje bokhandel eller på Internet. På höstmötet i Kosta höll Marcus ett mycket uppskattat föredrag om boken. Som ett extra plus för oss läsande resenärer arbetar Marcus också som utmärkt guide på resor i framför allt Tibet – men då lämnar han cykeln hemma.

Från Vargön till Reykjavik

Text och bild: Anneli Einarsson

Sommaren 2006 skulle semestern gå söderut till värmen vid Medelhavet. Planen var att åka till Kefalonia, där filmen Kaptan Corellis mandolin utspelar sig. Istället hamnade vi på Island där temperaturen var 12 grader. Lite veligt eller så kan man följa en magkänsla...

I våras hade jag ett konsultuppdrag på Holmen Paper i Vargön. Ola, som jobbar där och är engagerad i en husbilsförening hade med 114 andra husbilar kuskat runt på Island 2004. Resan dit tog en vecka med mellanlandning på Färöarna. Vår resa tog tre timmar. Ett högttryck hade präglat deras resa 2004, men vårt väder var nog normalt för årstiden - sol, regn och dimma. Växlande väderlek var det men runt 12 grader i stort sett hela tiden. Brrrrr ... det blir nog Medelhavet nästa år????!!!!!! Märkligt att landa på Landvetter i 28 graders värme vid 20.30-tiden på kvällen, från ett Reykjavik med 12 grader. Den nyinköpta islandströjan kom väl till pass på Island.

Så kom jag då till Island igen med mitt företag SWECO. Jag och 289 andra stövlade in i Reykjavik fredagen den 12 oktober 2007. Nu var det höst men ingen större skillnad i väderlek. Lite regn, lite sol och mycket blåst. Inga träd som fångar vinden utan den viner in under jackan. Inte undra på att det finns "svarta döden" - det kumminkryddade brännvinet, som värmer inombords. Sedan alla barer och nattklubbar som islänningarna

finner nöje i, trots sin ringa befolkning. Ett festande folk ... eller vad skall de annars göra utan några träd att gömma sig under? Ett alternativ är att lägga sig i de varma baden och njuta av värmen... och blir det för varmt så reser man sig upp och det svalkar fort. Ett lätt svavelos men inget jag tänker på för livet blir lätt när man ligger och plaskar. När mörkret sakta faller är det dags att fara vidare in till Reykjavik och inta hotellet. Magen är tom - en macka lindrar knappt hungern, men det blir bättre sedan på Restaurang Kaffi i Reykjavik. Konstaterar att efter tre rätters middag är man i så fin form att det går att dansa flera timmar... Prövade nattlivet - fann en bar med dansgolv och "stuffade" loss. Roligt men inte tjänade de några kulor på mig för jag dansade bara ...

Den gyllene triangeln med bussar och supervans blev till ett möte med andra inom SWECO Energuide. Ett gäng från skog och mark, som besiktigade stolpar

och gav tillstånd till vardags var ett trevligt gäng att dela bilen med. Hur skulle vi presentera oss inför de andra på ett trevligt sätt. Lite möra åkte vi till Vikingabyn och fick både lamm och haj. Mycket öl och musik gjorde gänget lätt uppsluppet. Efter lite dans somnade jag lätt på kudden.

Nästa morgon blev det lite mer seriöst med ett föredrag om elkraft på Island. En engagerad man, som talade om möjligheterna med geotermisk energi på ön, där man lever med en ständig oro för vulkanutbrott och jordskred. Kanske man måste festa ibland för att klara vardagen. Ibland försvinner hus för att marken viker undan och man måste flytta. Kvar blir en grop i backen. Ett stort dammbygge pågår med en 5 km lång tunnel som skall föra vatten från ett ställe till ett annat. Projektet är enormt och borren går på en järnvägsräl. Det hisnar lite när man tänker på människans förmåga att skapa möjligheter för sin överlevnad.

Kreativa lösningar finns även inom SWECO Energuide – jag såg det när de olika grupperna gjorde sin lösning till presentationer av sig själva och vad de gör ... Mycket att fundera över när jag tillbringade min eftermiddag på hästryggen. Lugna och trygga är de där kusarna, som botar min hästskräck. Nu skulle jag vilja fortsätta färden över ön till häst med tält och ryggsäck. Kan det bli av framöver? På Perlan – restaurangen placerad på vattenreservoaren - intog vi en superb middag. Mycket gott och välsmakande medan kupolen sakta gled runt stan. En milsvid utsikt över stan med alla ljus gjorde kvällen säregen på något sätt. Tidigt på måndag morgon skulle vi lämna ön efter intensiva timmar. När flygplanet flög över Vattnajökull gnistrade solen på snön och sprickorna och ljuset var magiskt. Kände återigen lite av magin från landet mitt i havet.

Något om världens högsta berg

Text: Sven Bogren

Jag var i Höganäs och hörde en helt fantastisk föreläsning av äventyraren Fredrik Sträng.

I maj 2005 stod han 240 meter från Mount Everests topp. Han såg hur den pyramidformade toppen gnistrade i strålarna från solen, han hostade, svettades, frös och sa: ”Jag vänder”. En halsinfektion hade besegrat honom. Ett år senare

är han tillbaka. Den här gången är det inte bara Mount Everest som är målet. Nu har Fredrik Sträng bestämt sig för att bli snabbast i världen med att nå den högsta toppen på varje kontinent inom loppet av sju månader. Den största av alla utmaningar Seven Summits – 7 berg, 7 kontinenter, 7 månader.

I februari fick han det officiella världsrekordet. Han började med Mount Eve-

rest i Asien och fortsatte med Denali eller Mount Mc Kinley i Nordamerika, Carstensz pyramid på Nya Guinea (Oceanien), Elbrus i Europa, Kilimanjaro i Afrika, Aconcagua i Sydamerika och slutligen Vinson Massif i Antarktis. Allt detta på 7 månader. Han var dessutom en lysande föreläsare. Självt har jag inte bestigit några höga bergstoppar, men däremot har jag sett världens högsta berg i fyra olika världsdelar. Det finns olika kriterier för vad som är världens högsta berg.

På min första jordenruntresa kom jag till Hawaii och såg Mauna Kea, som är 4.205 meter över havet. Men räknat från havsbotten strax utanför ön är det världens högsta berg.

Några år senare (1978) var jag och vandrade i Himalaya i Nepal. Där gjorde jag en Mountainflight med det nepalesiska flygbolaget RNAC längs bergskedjan och tog bland annat ett foto med tre av världens fem högsta toppar på samma bild; Mount Everest, Makalu och Lhotse, nr 1, nr 4 och nr 5.

Nästa gång jag såg världens högsta berg var i Alaska, Denali eller Mount Mc Kinley. Berget börjar på en låg nivå och ser ut som en jättestor pyramid. Räknat från foten till toppen på 6.194 meter är det världens högsta. Jag fick sitta i cockpit hos piloterna när vi flög över berget på väg från Köpenhamn till Anchorage och övertalade dem att tala om för passagerarna att vi flög över Denali, som stack fram genom molnen och var en magnifik vy. Det hade de aldrig tänkt på tidigare. När det är klar sikt kan man se berget från Anchorage, men vi var på en tur i Denali National Park på betydligt närmare håll. Berget uppkallades efter

Foto taget från en Mountain-flight över Himalaya med topparna Mount Everest, Makalu och Lhotse.

William Mc Kinley, som när det upptäcktes år 1896 var elect president, alltså vald men ännu inte tillträdd. Det var för övrigt ganska oförtjänt. Mc Kinley var en ganska korpulent person som aldrig var i närheten av berget. Den fjärde gången jag såg världens högsta berg var i Ecuador. Vi hyrde en taxi och passerade dels världens högsta aktiva vulkan, Cotopaxi, 5.897 meter och dels den slocknade vulkanen Chimborazo, 6.310 meter, som ligger nära ekvatorn, 2 grader syd. Som bekant är jorden litet tillplattad vid polerna och buktar ut litet vid ekvatorn. Så räknat från jordens medelpunkt är Chimborazo det högsta berget.

Tilläggs kan att Fredrik Strängs bok ”7 berg, kontinenter, månader” utkommer på Albert Bonniers förlag i dagarna.

Ur dagboken från Nordkalotten

Text och bild: Ulla Johansson

1960 åkte jag på en STF-resa, "Med buss och tält till Nordkap". Det var en fantastisk resa som gav mersmak. Till Nordkalotten ville jag igen. Men åren gick och det blev inte av. År 2000 såg jag ett TV-program från områdena norr om Polcirkeln och längtan dit vaknade igen. Jag upptäckte snart att det fanns fler SGS:are som gjorde det.

Så kom det sig att vi, fyra tanter, flög till Kiruna sent i augusti 2000, hyrde en bil och gav oss ut på en nära 300 mil lång resa på Nordkalotten, ända upp till Kirkenäs och Barents hav. Ett av delmålen var förstas Treriksröset. Vi nådde Kilpisjärvi och hyrde en liten stuga där för två nätter. Jag saxar ur min dagbok:

Onsdag den 30 augusti

Vi packade för vandring 6 km, skulle åka båt över sjön Kilpisjärvi. Ute rullade låga moln in. Stövlar, regnställ, med yllebyxor under behövdes. Ryggsäckarna kom på och vi vandrade ner till båten där fler turister samlats. Båten hette Malla, precis som nationalparken här på finska sidan.

Båten blev ganska full, ca 30 personer gick ombord. Kapten Kalle, en satt man, kom och sålde biljetter á 60 mark. Start kl 9 svensk tid, 10 finsk tid. En halvtimme tog det att puttra över sjön och vädret blev allt bättre. När vi la till på svenska sidan sken solen.

- Jag väntar här två timmar, sa Kalle.

- Det hinner vi inte på, sa Monica.

- Jo då, ni hinner.

- Men jag vill ha mer tid, kan du inte vänta längre? undrade Monica.

- Nej bara två timmar.

- Kan du hämta senare då?

- Jo, men då blir det dyrt!

- Hur dyrt?

- 450 kr!

- Det betalar vi! sa Monica.

- Njaa..... Kalle drog på det. – Jag har inte tid att hämta extra i eftermiddag!

- Hur långt är det att gå runt sjön? Frågade jag.

- 11 km.

- Men det går ju inte vi har ingen karta!

- Int behöver ni nån karta, stigen är markerad, går på bergsslänten där ovan sjön! Tveksamma påbörjade vi vandringen. Stigen var bred och välgången. Vädret var fint.

- Jag skulle vilja vara ute hela dagen, sa Monica.

- Vi går fram till Treriksröset, känns det bra sen så kan vi ju fortsätta, föreslog jag.

Det var en lättgången stig som slingrade mellan gula björkar längs små vattendrag och tjärnar. Snöklädda toppar syntes i bakgrunden. De flesta av våra medresenärer hade redan försvunnit, många av dem skulle vandra vidare, fiska, ett ungt par skulle till Pältsa.

Efter ca 50 minuters promenad var vi framme vid det stora gula betongblock som markerar tre länders möte. Treriksröset. Det låg mitt i en stenig våtmark, men man hade byggt spänger runt

det så att man kunde gå runt. Det hade väl gjorts för den kungliga träffen här för några år sedan.

Vi gick runt och tog foton. Jag ställde ryggsäcken på svenska sidan, gick över till finska och siktede in mig mot röset och de norska fjällen. Såg bra ut. Lilla kameran också, och så ett litet steg

bakåt.....Spången försvann bakom mig och jag föll baklänges ner bland stenskravel och vatten! Mina kamrater kom rusande.

- Hjälp, jag har fått vatten i kameran! sa jag.

- Tänker du bara på kameran? undrade Marie-Louise.

- Ja, jag har inte slagit mig! sa jag.

Marie-Louise halade upp mig, jag tor-kade försiktigt av kameran, lilla kamerans objektiv hade fått in vatten, stora hade klarat sig, den var ju i fodralet. Själva var jag bara lite öm.

- Blir nog några blåmärken, annars känns det bra.

Regnstället hade klarat vattnet, så jag var bara lite fuktig. Mer fotografering. Så drog vi oss upp på finska sidan.

- Hur skall vi göra nu, gå tillbaka eller vandra hela vägen hem? 11 km till, frågade jag.

- Vi har ju hela dagen på oss och vädret är bra, sa Monica.

- 11 km till ska vi väl klara! sa Marie-Louise.

Teriksröset.

Vi sände bud med några av båt-resenärerna, som skulle gå tillbaka till båten, att vi tänkte vandra hem. Nu gick vi på finska sidan. Stigen följde gränsen till Norge och ett renstängsel som långt bort klättrade rätt upp på fjället.

- Jag hoppas stigen inte följer renstängslet ända upp dit, sa Anna-Lisa, som hade känning av sitt onda knä.

- Nej den tar nog av, skulle ju gå på den här sluttningen av fjället, trodde jag.

Och det stämde. Sedan vi gått över en del myrmark vände stigen av mot sjön. Stigen var tydligt markerad med ett N = Nordkalottleden, men den var stenig och hårdgången.

Nu blev det också brant upp i björkskog. Jag hittade ett par bra käppar. Anna-Lisa och Monica fick var sin, Marie-Louise gjorde sig en egen och jag hade förstas redan min, den underbara Schweizerkäppen.

Mitt i den täta björkskogen mötte vi ett finskt par, inte så unga. De hade vandrat från Kilpisjärvi, förstod vi. Men de talade ingen svenska.

Äntligen kom vi upp ur skogen och fick en fin vy ner mot myrmarken och Treriksroset. Än var det långt till sjön, men magarna skrek så vi rastade här och åt vår matsäck.

- Snart är vi halvvägs! sa Monica hoppfullt.

- Nej du, vi har max gått 2 km från roset. Än är det långt kvar, sa jag och Marie-Louise bekräftade. Hon, som orienterar är bra på kartor och avstånd.

Vi kämpade vidare, mer uppåt och kom ut på en fin fjällhed. Sjön låg under oss.

- Nu är vi mitt emot båtlänningen, påpekade Marie-Louise.

Här var det skönt att gå. Solen sken, vyerna var vida och fina. Långt bort skyttade berget Sana. Dit skulle vi. Svamp fanns det, jag plockade en hel del rynkade toftsskivlingar. Snart var vi under fjällets branter. Då började besvärigheterna. Här var massor av rasbranter där stenlaviner gått fram. Att ta sig över dessa områden med vassa, kantiga och stora stenar var påfrestande för ben och knän.

Efter att ha forcerat ett par hemska blockmarker tog vi åter en rast. Här var vyn bort över heden mot de vita norska fjälltopparna fin, även vyn över sjön Kilpisjärvi. Fotopaus.

- Nu måste vi vara halvvägs från roset, 5 km kvar, trodde Monica

- Ånej, men kanske totalt halvvägs. 7-8 km kvar, vidhöll jag hårdhärtat.

- Hoppas terrängen blir lättare, sa Anna-Lisa.

- Nja, där framme är ännu ett blockområde, sa Marie-Louise, som oftast gick i täten.

Usch ja, det var ännu en pers, jätteblock. När vi krånglat oss över det hittade vi ett vattenfall som kastade sig ner från berget ovan en grotta. Vi satte oss ett tag

vid bäcken. Härifrån blev stigen bättre, men upp gick det. Vi kom ut på en kal, renblåst topp med små rösen, lämnade Kilpisjärvi bakom oss och vandrade ner på fjällhedar mellan små sjöar. Det finska paret kom ifatt oss. Vi såg dem försvinna bort över heden. Långt bort såg vi landsvägen och Sana. Det var långt dit. Vi gick och gick. Ett lustigt klippblock passerade vi, det hade en spricka helt igenom. Såg kul ut. Sedan bar det nedåt i björkskog, upp över åsar, ner i raviner.

- Inte upp igen! suckade Monica, som hade ont i ryggen. Anna-Lisa försvann framför oss, hon måtte hållit en hög takt för vi kom inte ifatt henne förrän nere vid bron vid landsvägen.

- Jag var så trött så jag vågade inte stanna, var hennes förklaring.

Landsvägen ja, men inga hus syntes, det måste nog vara någon kilometer kvar till Kilpisjärvi by. Vi kom ut på en rastplats med bänkar.

- Bäst att Anna-Lisa och Monica väntar här. Jag och Marie-Louise går hem efter bilen, sa jag.

Ja de stannade, vi gick, gick och gick. Måste vara mer än en kilometer. Äntligen hemma vid stugan. Vi slängde av ryggsäckar och stövlar och tog bilen tillbaka. Jo då, det var 2 km. Så var vi åter i vår mysiga stuga. Härligt med en varm dusch och vila. Sedan blev det middag, kyckling och potatis och massor med stekt svamp. Mums!

När bordet var tomt bredde vi ut kartan och planerade resan vidare in i Norge. Spåren av dagens vedermodor skärskådades. Anna-Lisa hade ont i sitt knä, Monica i ryggen och jag hade skrubbsår och blånader efter min vurpa. Det är den dumma Kalles fel att vi har ont!! sammanfattade Monica.

Resemästarens sidor

Trädhusfolksresenärerna har kommit tillbaka efter en resa med mycket speciella upplevelser där de mötte människor som levt hela sitt liv inom några kvadratkilometer. De hade inte ens varit till närmaste flod 5 km bort! 4 andra SGS-are kom i dagarna hem från Mocambique där de tack vare färdledaren Erik Rupps kontakter fick en resa långt utöver det vanliga. Det enda tråkiga är att det bara var 4 resenärer. Nästa SGS-resa att se fram emot är till Saudiarabien.

Isabel Olesen som är med i resegruppen har, med anledning av önskemålet att ha fler resor på nära håll, börjat titta på möjligheten att göra en SGS-resa till Scillyöarna i Storbritannien. Det ser ut att bli en riktigt fin natur- och kulturreisa till sällan besökta öar längst ut i havsbandet.

Utförliga program på resorna hittar du på vår hemsida www.sgsresa.nu. De kan även rekvireras från respektive arrangör.

Lotta Borgiel, Resemästare

Kalendarium

Saudiarabien

15-24/2 2008

Intresseanmälan!

Albanien – i Europas glömda hörn

27/4-4/5 2008

Inställt.

Jubileumskryssning på Donau

17-27/5 2008.

Fulltecknad.

Madagaskar

5-21/9 2008

Beställ program!

Mekong

Oktober 2008

Intresseanmälan.

Förenade arabemiraten och Qatar

Oktober 2008

Intresseanmälan.

Pitcairn

30/11-22/12 2008

Sista anmälningsdag 15 dec.

Kryssning på Grönland

29/5-5/6 2009

Beställ program!

Scilly-öarna

Maj/juni 2009

Intresseanmälan.

SAUDIARABIEN

Ett spännande land med både medeltid och nutid. Mycket sand men också ett land, som är rikt på kultur - och olja. Den hypermoderna huvudstaden Riyadh ligger som en stor oas mellan öknarna Nafud i norr och Rub al Khali i söder. Här finns Musmak-fortet, där kung Abdul Aziz 1902 proklamerade att Saudiarabien enats, en intressant souk, basar, samt en kamelmarknad och mycket mer.

Vi åker upp på landets högsta berg, Al Souda, och ned via en linbana med underbar utsikt över Wadi-dalen och möter det gamla Saudiarabien i byarna Rijal Alma och Habala, dit en gång folk flydde för att undkomma ottomanernas förföljelse.

Med flyg och buss tar vi oss till Madain Saleh, en systerstad till Petra i Jordanien. Här, mitt ute bland sanddynorna, finns mer än 150 nabatéiska gravar över 2000 år gamla samt tempel uthuggna i klippor. Qasr Farid, det största och vackraste monumentet är hugget i en klippa, som ligger för sig själv med sand som bakgrund. Här finns också den av tyskarna under ottomanska väldet byggda järnvägen, som förbinder Damascus med Medina.

I Jeddah vid Röda havet vandrar vi i den gamla delen av staden men ser också nya Jeddah och den fantastiska souken Alawi, en fiskmarknad samt Abdul Raouf Khalig museet, en privat samling med många hemmiljörer från forna Arabien. Resan avslutas förslagsvis med solnedgången från Cornishen, d.v.s. stranden i Jeddah.

Datum: cirka 15 – 24 februari 2008

Pris: ca 23 250 kr + flyg till Saudi. Margot arbetar på att ta fram bästa möjliga alternativ.

Intresseanmälan och mer information:

Margot Lindeson, tel 08-18 85 38,
e-post lindeson.travel@swipnet.se.

Teknisk arrangör: Sjöresebyrå/Skandinavisk Resebyrå,
tel 08-411 49 80

Beställ program!

JUBILEUMSKRYSSNING PÅ DONAU

Resan blev snabbt full och väntelistan lång. Därför överväger vi att upprepa resan 2009. Magnus Andersson är på Nya Guinea och då han är tillbaka kommer vi att diskutera saken närmare.

Mer information: Lotta Borgiel på Gränslösa Resors
telefon 0151-209 00, e-post lotta@granslosaresor.se

Fulltecknad!

MADAGASKAR - VÄRLDENS MINSTA KONTINENT

Även om denna världens fjärde största ö tillhör Afrika, så skulle det kunna vara en egen kontinent. Så unikt är det man ser på denna fantastiska ö - merparten av florran och faunan är endemisk, det vill säga den finns bara här. Vem har inte drömt om att komma nära lemurer och fascineras över mäktiga baobabträd? Nu kan din dröm bli sann - vi erbjuder en omfattande rundresa speciellt framtagen för SGS med svensk färdledare.

Datum: 5-21/9 2008

Preliminärt pris: 39 900 kr

Program: Kon-Tiki Resor, Peter Grip, tel 08-31 26 00, e-post info@kon-tikiresor.se

Platser kvar!

MEKONGFLODEN

På begäran upprepar Magnus Andersson sin SGS-resa längs Mekongfloden. Den kommer liksom tidigare att starta i Kunming, besöka en unik cham-festival i Tibet och bergsbyar i Laos. Andra höjdpunkter är Luang Prabang, Vientiane, Angkortemlen, Phnom Penh och båtfärden med Mekongs Drottning i Mekongdeltat. Resan avslutas i Saigon. Läs mer om resan i tidigare Briefing, t ex mars 2005 Nr. 55

Datum: ca 31 dagar runt oktober 2008

Pris: cirka 40.000 kr

Program: beräknas vara klart i februari 2008

Intresseanmälan: senast den 31 dec 2007 till Gränslösa Resor, Lotta Borgiel, 0151-209 00, lotta@granslosaresor.se

Arrangör: Magnus Andersson i samarbete med Gränslösa Resor.

Anmäl intresse!

FÖRENADE ARABEMIRATEN OCH QATAR

Förenade Arabemiraten ligger på den Arabiska halvön. De 7 emiratens sammanlagde yta är inte större än Svealand, men när man färdas genom ökenlandskapen, känns landet enormt stort. Varje emirat har en huvudstad, men UAE:s egentliga huvudstad är Abu Dhabi i emiratet med samma namn. I varje emirat finns ett klocktorn och det är mellan dessa man räknar avstånden. Först när man på nytt ser ett torn, vet man, att nu är det ett nytt emirat.

Emiratens två resurser är olja och sand. Man söker efter mera olja men önskar sig gärna mindre sand - och vatten är en bristvara. Abu Dhabi är det största av de sju emiraten. På 60-talet fanns det här endast några ”hyddor”. Idag är staden Abu Dhabi Mellanösterns Manhattan med pampiga byggnader. Ajman är det minsta emiratet. Al Ain har blivit ett slags kulturellt centrum. Här har danskarna gjort arkeologiska utgrävningar och här finns en intressant blomsterpark, Hili Gardens. I Dubai vandrar vi på smågatorna samt besöker Guld-souquen med 100-tals butiker. På en konstgjord ö ligger Birj Al Arab, ett 7-stjärnigt hotell, som anses som ett av världens mest luxuösa... Vi gör en utflykt till någon av de många oaserna, där det finns grönska, dadelpalmer och porlande bevattningskanaler.

Vägen till gulfen

Vi besöker också det tämligen okända landet Qatar, som endast är 24 mil från norr till söder och 16 mil brett och omgivet av den Arabiska Golfen på 3 sidor. Näja, TV-stationen Al Qasira har vi alla hört talas om. Ett land, som skryter med noll kriminalitet. I huvudstaden Doha, finns det bl.a. vackra moskeér. Den starka arabiska hästen finns här. Kamelmarknaden med ”ökenskeppen” förtjänar ett besök, likaså oryx-farmen i Shahaniya, som grundades då det endast fanns 7 oryxantiloper kvar. En resa till Förenade Arabemiraten och Qatar kommer du inte att ångra. Livet är väsensskilt, upplevelserna annorlunda. Du känner dig välkommen!

Datum: cirka 12 dagar i oktober 2008

Pris: ännu ej fastställt

Arrangör: Margot Lindeson genom

Sjöresebyrå/Skandinavisk Resebyrå (tel 08-411 49 80).

Intresseanmälan och mer information:

Margot Lindeson, tel 08-18 85 38, e-post lindeson.travel@swipnet.se.

*Anmäl intresse
senast 31/12*

I BOUNTYS KÖLVATTEN TILL PITCAIRN, Nya Zeeland, Rarotonga och Tahiti med pitcairnexterten Anders Källgård

Hur ofta får man chans att besöka den mytomspunna ön Pitcairn, världens kanske mest isolerade bebodda ö? Att tillsammans med en av Sveriges främsta pitcairnexterten resa i fartyget Bountys kölvatten? Sällan, men här är ett ypperligt tillfälle! Lagg till detta vita sandstränder, orörda korallrev och regnskog.

Polynesien sträcker sig i en triangel från Hawaii i norr till Nya Zeeland i väster och Påskön i öster cirka 8000 km längre bort. I detta enorma område är det mest hav och det är långt mellan de många små öarna. Här utspelade sig det historiska myteriet på Bounty och här fann myteristerna, med Fletcher Christian i spetsen, sin perfekta tillflyktsort, ön Pitcairn. Kaptenen på Bounty, Captain Bligh, satte myteristerna i en liten slup tillsammans med dem i besättningen som var honom lojal för att

möta vad som syntes vara en säker död. Han lyckades dock med det otroliga och seglade den lilla öppna båten från Tonga i Söderhavet till Timor i Indonesien. En sträcka på närmare 700 mil i oskyddade vatten! Därifrån kunde de sedan ta sig tillbaka till England. Om detta äventyr har gjorts flera filmer och skrivits många böcker. Myteristernas ättlingar lever kvar på ön och många bär efternamnet Christian. Det är dem vi ska gästa under 6 dagar.

Anders Källgård som leder resan, har skrivit flera böcker om öar här hemma och i Söderhavet, bland annat om Rarotonga och Pitcairn. Första gången han besökte ön var för att dokumentera deras språk, pitkern, en blandning mellan engelska och polynesiska. Han utbildade sig sedan till läkare och fick 1996 chans att resa dit igen med sin familj för att under några månader arbeta som distriktsläkare åt de då 52 öborna. Vi kommer till Pitcairn som vänner till honom och en av de första kvällarna ställer vi till med fest.

Vår resa börjar i Auckland på Nya Zeeland varifrån Pitcairn styrs. Pitcairn är Storbritanniens sista koloni i Söderhavet. Här får vi bakgrunden berättad direkt av pitcairnbör. Vi åker sedan vidare i Bountys kölvatten och besöker både Rarotonga på Cooköarna och Tahiti i Franska Polynesien innan vi går ombord på Braveheart som tar oss till Pitcairn, målet för vår resa.

Datum: 30 november – 22 december 2008 med möjlighet att förlänga i Asien, Nya Zeeland, Söderhavet och /eller USA

Pris: 82.000 kr exkl flyg

Pris för flyg med Air New Zealand: Från 12.920 kr (återbetalningsbar) + skatt ca 2.700 kr.

Beställ program: Gränslösa Resor, Lotta Borgiel, 0151-209 00, lotta@granslosaresor.se

Boka NU!

KRYSSNING PÅ GRÖNLAND

Vi kombinerar Grönlands huvudstad Nuuk med den unika kultur som finns där med Ilulissats fantastiska miljö av isberg vid den stora isfjorden. Du besöker två spännande städer och hela resan har ni tillgång till svensktalande guide.

Två dagar kommer att tillbringas i huvudstaden Nuuk som är ett modernt centrum, med många goda restauranger och med ett

Kinas höjdpunkter – Magnolias turer för 2008

1. En resa i porslinets tecken till Beijing, Jingdezhen, kallad "Porslinets huvudstad" och Wuyuan på Kinas vackraste landsbygd.

9 - 18 april, 2008. Pris ca 17 000 SEK exkl visum.

2. Sidenvägen – vi följer den mytomspunna handelsvägen och besöker städerna Urumqi, Turpan, Dunhuang och Xi'an – vi hinner också med att besöka Beijing som sjuder av aktivitet inför OS.

10 – 23 maj, 2008. Pris ca SEK 23 500 SEK exkl visum.

3. Rid- och kulturresa till Inre Mongoliet och Beijing. Vi rider på det vidsträckta gräslandet, bor i bekväma jurtor samt i tält och upplever årets största högtid, ridfestivalen. I Beijing upplever vi kultur och historia och får lära oss mycket om vardagslivet. 12 dagar - datum för resan preliminärt 20 juli – 31 juli, 2008.

Pris ca SEK 17 900 SEK exkl visum.

4. Exotiska Tibet, natursköna Shangri-La och kryssning på Jangzefloden – en kombination av upplevelser för den som vill uppleva något alldeles extra.

17 dagar, preliminärt 12 – 28 september, 2008.

Pris exkl flyg Stockholm-Beijing tor ca 25 600 SEK exkl visum.

Intresseanmälan och information:

Ulla Bergström, tel 070-267 28 82

e-post: info@magnolia-tours.com

Hemsida: www.magnolia-tours.com

Teknisk arrangör: Stockholms Specialresor,

kontaktperson Jenny Österman-Larsson, tel 08-5454 5030

Magnolia Trade & Travel Services • Mäster Mikael's Gata 2 • 116 20 Stockholm

stort kulturellt utbud. Vi kommer att resa med båt till Ilulissat där det finns gott om tid att titta sig mätt på de jättelika isbergen i isfjorden. Besöket inleds med en stadsvandring. Det kommer även att göras en vandring till den gamla boplaten Sermermiut, där vi om vädret tillåter äter vår lunch medan vi tittar ut över de jättelika isbergen och inser naturens storhet. På vägen till Ilulissat så anlöper vi med kustskeppet ett antal städer där vi även hoppas hinna med en kortare guidad stadsvandring i Sisimiut. Vi kommer med hjälp av vår guide att under dessa dagar uppleva en hel del av vad Grönland av i dag har att erbjuda när det gäller kultur, stadsliv och natur.

Pris (SEK) per person preliminärt: 26.500:-

Preliminärt datum: 29 maj – 5 juni 2009.

Antal deltagare: Max 15

Arrangör: Monika Larsson, Grönlandsresor AB,

Betselvägen 1, 177 58 Järfälla, www.gronlandsresor.se, tel 08-556 269 70.

Beställ program!

SCILLYÖARNA

På vårmötet 2007 uttrycktes intresse för att göra en SGS-resa på närmare håll. Isabel Olesen som är med i resegruppen arbetar därför med en resa för SGS till Scillyöarna i England, en sällan besökt ögrupp långst ut i havsbandet. Hit reser man för naturen, lugn och ro, men området är också intressant arkeologiskt.

Isabel skriver: Isles of Scilly er et område bestående af 5 beboede og ca. 50 ubeboede øer beliggende i ca. 450 km. sydvest for Lands End, i det sydligste England. Den nærmeste nabo mod vest er New Foundland. De 5 beboede øer er: St. Mary's, som er den største (ca. 3 x 4 km.), Tresco, Bryher, St. Martin's og St. Agnes.

På grund af beliggenheden i golfstrømmen er der et relativt mildt klima. Naturen er enestående, og der er en stor biodiversitet både hvad angår planter, sommerfugle og fugle. Mange fugle yngler på øerne. Der er ikke meget trafik, til gengæld er der mange vandrestier, hvorfra man nyde naturen og de arkæologisk interessante steder. Menneskenes tilstedeværelse på øerne kan dateres helt tilbage til før vi blev til homo sapiens (10.000 fvt.). Siden bronzealderen har mennesket været fastboende på øerne. Der er forskellige spor af menneskene gennem tiderne i form af ruiner, kunstgenstande mm. Ud over den naturligt forekommende flora, er der også en botanisk have (The Abbey Garden), der bl.a. har subtropiske planter helt uden hjælp fra drivhus. Havet omkring Scilly er krystalklart. Man kan tage på bådture, hvor man besøger de ubeboede øer og ser på sæler og søfugle. Nogle steder kan man også se ruiner fra romertiden under vandet.

Hvis man skulle være interesseret i at se mere, kan man gå ind på Isles og Scilly's hjemmeside. www.simplyscilly.uk.com

*Interesseanmälan
till Resmästaren!*

Resebrev från Antarktis. Soluppgång

Text och bild: Sven Lidström

Det såg länge ut som vi skulle missa vinterns sista stora höjdpunkt, soluppgången. En storm med vindhastigheter på över 20m/s höll ut i 6 dagar. Sikten var obefintlig och stormen skapade meter höga snödrivor som man snubblade över medan man försökte ta sig mellan byggnaderna. Några dagar var det så illa att folk sov över i utbyggnaderna istället för att riskera att gå vilse i stormen i sina försök att ta sig tillbaka till stationen. Lagom till soluppgången och vår soluppgångsmiddag så trotsade vädret meteorologernas prognos och det klarnade så vi kunde faktiskt skymta solen i horisonten genom fönstren medan vi kalasade på kockarnas sista stora festmiddag.

Det går inte i ord att beskriva känslan av att äntligen få se solen. Det var 6 månader sedan sist och de flesta hade glömt bort hur den såg ut. Föreställ er vuxna, intelligenta, människor som trotsar alla varningar om hur farligt det är att titta direkt på solen, som bara står och stirrar, förundrat med öppen mun, på ett orange klot. Hade det varit någon annanstans så hade man ansetts vara

tokig, men här nere är det ett helt normalt beteende.

Det är fortfarande mellan -60C och -70C. Nu är det inte längre år, månader och veckor utan istället dagar och timmar tills jag lämnar Sydpolen för sol och riktig sommar norrut. Just nu är vi inne i en mycket hektisk period här nere med överlämning till nästa års övervintrare och allt nytt sommarfolk som med otroliga mängder energi tar itu med sina arbetsuppgifter. Denna sommar kommer att vara den mest intensiva någonsin här nere och om några dagar kommer det att vara över 250 personer här. Vi har högtidligt avtackats för våra insatser och uppoffringar. Under högtidliga former har vi fått våra medaljer, för övrigt tydligen den enda militära medalj som delas ut till civila. En massa lyck-önskningar och presenter från olika personer och organisationer som är inblandade i verksamheter här nere.

En del övervintrare har redan lämnat stationen för stränderna norrut och snart är det min tur.

B

Åve SGS, CO Ely-Mansson,
Smedarshöden 8, 130 23 Ekhöna

Expedition Nya möten

NYFIKEN på våra nya expeditioner till främmande kulturer?

Bo hemma hos våra vänner maya-ättlingarna i Guatemala och omfamnas av deras värme. Slå dig ner på den svala terrassen hos tobaksbönderna på Kuba. Möt den afrikanska kulturens hjärta i Mali och färdas längs pulsådern Nigerfloden.

Träffa havsfolket i Trang, bland regnskog, mangroveträsk och paradistränder i en del av Thailand dit massturismen inte når. Eller njut av Vietnams många ansikten när vi vandrar, cyklar, åker båt och tåg från norr till söder.

Stilla nyfikenheten, beställ vår nya katalog. Och välkommen med din bokning!

SGS-rabatt

SOM MEDLEM I SGS har du 500 kr i boka-tidigt-rabatt på alla resor i vår nya katalog för 2008.

Erbjudandet gäller t o m 28 februari 2008 och kan ej kombineras med andra rabatter eller användas på redan bokad resa.

NY KATALOG!

Beställ på
www.aventyrresor.se

Under 2008 arrangerar Äventyrsresor flera nya expeditioner till främmande kulturer över hela världen. Vi färdas bekvämt i små grupper och med iga färdledare, vilket ger förutsättningar för upplevelser och möten. Varje expedition följer vårt program för Hållbart resande.

Äventyrsresor

Homsgatan 110, Stockholm
Tel 08-5560 69 00 | www.aventyrresor.se